

Arrest

nr. 306 160 van 6 mei 2024
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. MUSEKERA SAFARI
Xavier De Buestraat 26
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Portugese nationaliteit te zijn, op 18 november 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 oktober 2023 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. ISTAS, die *loco* advocaat F. MUSEKERA SAFARI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 oktober 2023 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot beëindiging van het verblijf. Dit is het thans bestreden besluit, dat aan de verzoeker op 26 oktober 2023 ter kennis wordt gebracht en dat als volgt is gemotiveerd:

“(…)

naam : G. L. (...)

voornaam : R. A. (...)

geboortedatum : (...).1993

geboorteplaats : V. F. d. X. (...)

nationaliteit : Portugal

Krachtens artikel 44bis § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Uw vader S. L. V. M. (...) (geboren te V. F. d. X. (...) op (...).1965, nationaliteit: Portugal) meldde zich op 06.07.2006 bij de Dienst Vreemdelingenzaken van de stad T. (...) aan als grensarbeider. Hij werd ingeschreven in het Vreemdelingenregister en werd in het bezit gesteld van een Attest van Immatriculatie geldig tot 29.12.2006 dat nog verlengd werd.

Op 12.04.2007 bood uw moeder D. S. G. L. M. D. R. (...) (geboren te V. F. d. X. (...) op (...).1959, nationaliteit: Portugal) zich aan te T. (...) daar zij zich bij haar echtgenoot wenste te vestigen. Zij verklaarde op 12.03.2007 in België aangekomen te zijn. Zij werd in het bezit gesteld van een attest dat haar verblijf voorlopig (tot 27.04.2007) dekte. Op 23.04.2007 werd zij ingeschreven in het Vreemdelingenregister.

Op 02.07.2007 diende uw vader te Turnhout een "Aanvraag tot vestiging in de hoedanigheid van werknemer" (bijlage 19) in. Deze aanvraag werd goedgekeurd en uw vader werd op 03.09.2007 ingeschreven in het bevolkingsregister.

Op 03.09.2007 diende uw moeder D. S. G. L. M. D. R. (...) te T. (...) een "Aanvraag tot vestiging in de hoedanigheid van echtgenote van S. L. V. M. (...) die in België als werknemer/zelfstandige het beroep uitoefent/zal uitoefenen/uitgeoefend heeft van kapper" (bijlage 19) in.

Op 28.09.2007 werd voor u te T. (...) een "Aanvraag tot vestiging in de hoedanigheid van bloedverwant in de nederdalende lijn van S. L. V. M. (...)" (bijlage 19) ingediend. Uit het inlichtingenblad horend bij de aanvraag blijkt dat u verklaarde op 03.09.2007 in België aangekomen te zijn. U werd in het bezit gesteld van een immatriculatie-attest geldig tot 27.02.2008.

Op 12.10.2007 werd uw moeder ingeschreven in het bevolkingsregister.

U werd op 12.03.2008 ingeschreven in het bevolkingsregister. U bent momenteel in het bezit van een E+ kaart geldig tot 19.08.2024.

Op 05.07.2022 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Turnhout uit hoofde van aanranding van de eerbaarheid, met geweld of bedreiging, op een minderjarige jonger dan 16 jaar en verkrachting, op een minderjarige boven de 14 jaar en onder de 16 jaar.

Op 16.08.2022 werd u vrijgesteld ten gevolge van de opheffing van het bevel tot aanhouding onder voorwaarden.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 19.04.2023 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar en ontzette u voor een periode van 5 jaar uit de rechten in artikel 31, lid 1 van het Strafwetboek daar u zich schuldig had gemaakt aan verkrachting, ten nadele van een minderjarige die geen volle 16 jaar was en met de verzwarende factor dat u een bloedverwant was in de zijlijn die over het slachtoffer gezag had, zijnde haar nonkel (feit gepleegd tussen 04.04.2021 en 09.06.2021, meermaals op niet nader bepaalde data, onder meer op 05.04.2021) en aan aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, ten nadele van een minderjarige die geen volle 16 jaar was en met de verzwarende factor dat u een bloedverwant was in de zijlijn die over het slachtoffer gezag had, zijnde haar nonkel (feit gepleegd tussen 15.08.2017 en 09.06.2021, meermaals, op niet nader bepaalde data).

Op 11.06.2023 werd u opgesloten in de gevangenis van Haren uit hoofde van uw veroordeling d.d. 19.04.2023.

U boet heden een veroordeling uit van 6 jaar wegens verkrachting en aanranding van de eerbaarheid op de minderjarige dochter van uw zus. Daarnaast werd u voor een termijn van 5 jaar ontzet uit de rechten overeenkomstig met artikel 31 eerste lid van het Strafwetboek.

Uit het vonnis d.d. 19.04.2023 blijkt dat u D. (...), de minderjarige dochter van uw zus, vanaf haar 12 jaar tongkuste, ongepast aanraakte en vervolgens vanaf 05.04.2021 meermaals oraal en vaginaal met uw penis heeft verkracht. Als 12 jaar oudere oom van het slachtoffer kwam u zeer regelmatig over de vloer bij uw zus, nam u huishoudelijke taken voor uw rekening zoals het wegbrengen van haar kinderen naar bijvoorbeeld de kapper en had u een duidelijke vertrouwensrelatie met D. (...) opgebouwd. D. (...) kon bijzondere details geven over de tijdstippen en plaats van enkele vaginale verkrachtingen zoals in haar kamer, bij het E3-meer en het Zilvermeer en over uw aankoop van condooms, morning afterpil en zwangerschapstest. Bijkomend onderzoek van onder meer de ANPR-camerabeelden bevestigden dat u effectief met D. (...) deze plaatsen heeft bezocht, dat er door u een aankoop is gebeurd van condooms en een zwangerschapstest op de aangegeven plaatsen en data. Bovendien werd op één van haar dekbedovertrekken een spermavlek van u

aangetroffen, hetgeen de verklaring van D. (...) bevestigde dat zij éénmaal met u orale seks heeft gehad in haar slaapkamer en uw sperma had uitgespuwd op het dekbed.

Prof. dr. V. (...) besloot dat u over voldoende egosterkte beschikte om de gevolgen van uw gedrag te kunnen inschatten en er controle over uit te oefenen. U functioneert op een gemiddeld begaafd intellectueel niveau. Er zijn geen aanwijzingen van een stemmingsstoornis, een impulscontrolestoornis of een middelenproblematiek. Uw persoonlijkheidsstructuur wordt voornamelijk gekenmerkt door narcistische aspecten. Vanuit dit narcistische persoonlijkheidsaspect zal u op intermenselijk vlak moeilijker in staat zijn tot het aangaan van authentieke relaties omdat u de ander eerder zal zien in functie van de bevestiging van uw eigen lusten en verlangens dan wel als een evenwaardige partner. U vertoont hierdoor een eerder inflatoir zelfbeeld en een verhoogde gevoeligheid van een reële of vermeende krenking. Dit gaat gepaard met verminderde empathische gevoelens naar de mogelijke slachtoffers van uw gedrag toe. Er is wel geen sprake van een persoonlijkheidsstoornis.

Prof. dr. V. (...) schat op basis van klinisch onderzoek het risico op recidiverend seksueel grensoverschrijdend gedrag in als laag. Een psychotherapeutische psychiatrische behandeling kan volgens hem nuttig zijn om u een beter inzicht bij te brengen in uw persoonlijkheidsstructuur en de hiermee gepaard gaande gedragdynamiek, ook op relationeel en seksueel vlak. Dat het risico op recidive als laag ingeschat wordt, betekent niet dat het onbestaand is. Daarenboven weze opgemerkt "dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde" (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, §63). Uw nichtje verklaarde dat zij 12 jaar oud was toen u haar heeft getongkust en ongepast aanraakte, vanaf 05.04.2021 heeft u haar meermaals oraal en vaginaal verkracht. De door u gepleegde feiten zijn zeer ernstig, deden zich voor gedurende een lange periode en getuigen van een stuitend gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van uw nichtje. Volgens artikel 83, lid 1, van het "Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie" (VWEU) valt de seksuele uitbuiting van kinderen onder vormen van bijzonder zware criminaliteit met een grensoverschrijdende dimensie waarbij is voorzien in het optreden van de wetgever van de Unie. Punt 1 van de considerans van richtlijn 2011/93 geeft uiting aan die doelstelling en benadrukt dat seksueel misbruik en seksuele uitbuiting van kinderen ernstige schendingen van de grondrechten vormen, in het bijzonder van de rechten van kinderen op de voor hun welzijn noodzakelijke bescherming en zorg, die zijn vastgelegd in het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De ernst van dit soort strafbare feiten volgt ook uit artikel 3 van richtlijn 2011/93 dat in lid 4 bepaalt dat het aangaan van seksuele handelingen met een kind dat nog niet seksueel meerderjarig is, wordt gestraft met een maximumgevangenisstraf van ten minste vijf jaar, terwijl volgens lid 5, sub i, van dat artikel het aangaan van dergelijke handelingen waarbij misbruik wordt gemaakt van een erkende positie van vertrouwen, gezag of invloed ten aanzien van het kind, wordt gestraft met een maximumgevangenisstraf van ten minste acht jaar. Volgens lid 5, sub iii, moet de gevangenisstraf ten minste tien jaar bedragen indien gebruik wordt gemaakt van dwang, geweld of bedreigingen. Volgens artikel 9, sub b en g, van deze richtlijn moeten de omstandigheden dat het strafbare feit werd gepleegd door een gezins- of familielid van het kind, een persoon die met het kind samenwoont of een persoon die misbruik heeft gemaakt van een erkende positie van vertrouwen of gezag alsook de omstandigheid dat het strafbare feit ging gepaard met ernstige geweldpleging of het kind ernstige schade heeft berokkend, als verzwarende omstandigheden worden beschouwd.

De feiten zijn zeer ernstig, deden zich voor gedurende een lange periode, en getuigen van een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit en de normale seksuele ontwikkeling van uw minderjarig slachtoffer. U was gericht op de bevrediging van uw eigen verlangens en maakte misbruik van de jonge leeftijd van uw minderjarig slachtoffer, alsook uw gezagsrelatie als nonkel. Het vertrouwen van uw slachtoffer en haar familie is ernstig geschokt en de gevolgen zijn verregaand. U heeft bij uw handelen louter en alleen oog gehad voor uw eigen directe behoeftebevrediging en heeft zich op generlei wijze bekommerd om de gevoelens van het (zeer) jonge slachtoffer en haar (seksuele) ontwikkeling. Door uw handelen heeft u een zeer ernstige inbreuk gemaakt op de lichamelijke integriteit van het slachtoffer. Het is algemeen bekend dat dergelijke feiten grote schade kunnen toebrengen aan de ontwikkeling van jonge kinderen met name als zij zich in de puberteit bevinden. Dat de feiten een grote impact op het slachtoffer heeft gehad, laat zich raden en blijkt ook uit het attest van dr. M. S. (...). Het vonnis vermeldt dat blijkens dit attest er sprake is van psychisch lijden na het seksueel misbruik en dat er sprake is van zelfverminking. Het slachtoffer had overactieve blaasklachten met stress-geïnduceerd urinair verlies en volgde daarvoor kinesitherapie. De verregaande feiten hebben ongetwijfeld een grote invloed gehad op het persoonlijk leven van het slachtoffer en zullen dit in de toekomst nog hebben, te meer omdat de feiten reeds een aanvang namen op jonge leeftijd, jarenlang voortduurden en zelfs leidden tot verkrachtingen. De feiten zijn des te ernstiger nu u de oom bent van het slachtoffer.

Het hoeft weinig betoog dat feiten als deze in de samenleving enorme gevoelens van afschuw en verontwaardiging oproepen. Slachtoffers van zedendelicten ervaren tot lang na het gebeuren de gevolgen hiervan. In de maatschappij veroorzaken dergelijke feiten naast gevoelens van afschuw en verontwaardiging, sterke gevoelens van onveiligheid. Uw gedrag vormt een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. De bijzondere ernst van de feiten, de omstandigheden waaronder zij zijn gepleegd, uw laakbare karakter, uw immorele ingesteldheid, uw totaal gebrek aan normbesef en aan respect voor de fysische en psychische integriteit van anderen, zijn een geheel van elementen die aantonen dat u, door uw persoonlijk gedrag, een ernstig gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde.

Uw gedrag vormt een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Uit uw persoonlijk handelen komt een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Het beëindigen van uw verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, uw persoonlijke belangen wegen niet op tegen het belang van de maatschappij in het algemeen.

Op 14.07.2023 werd u door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken in de gevangenis van Haren op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. U ondertekende het ontvangstbewijs van het formulier hoorrecht. Op 01.08.2023 werden de ingevulde vragenlijst en de bijkomende stavingsstukken overgemaakt. U verklaarde dat u Nederlands, Portugees en Engels kan spreken, schrijven en/of lezen; dat u sinds 2007 in België bent; dat u in het bezit bent van een paspoort, een verblijfskaart en een rijbewijs; dat u geen ziekte hebt die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland; dat u voor u in de gevangenis belandde woonachtig was in uw eigen woning die u heeft gekocht – (...) te (...); dat u nog niet getrouwd bent maar dat u een vriendin (A. N. L. F. (...)) en een 4-jarige dochter (N. L. L. (...)) heeft in België waarmee u samenwoont – (...); dat u familie heeft in België, namelijk uw ouders: D. S. G. L. M. D. R. (...) en S. L. V. M. (...) – (...) te (...) – (...); dat u een minderjarig kind heeft in België, namelijk N. L. L. (...) – (...) te (...) – (...); dat u niet getrouwd bent of een duurzame relatie heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat alles wat u heeft in België is; dat u in uw land van herkomst wel bloedfamilie heeft maar u geen contact met hen heeft en u niet weet waar ze verblijven; dat u geen minderjarige kinderen heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u een opleiding volgde in België maar u niet weet waar u de documenten terug kan vinden omdat u er niets mee doet in uw actuele leven; dat u na uw opleiding een tijdje heeft gewerkt in België maar dat u in Eindhoven iets beter had gevonden om te doen en u er bent blijven werken; dat u ondertussen al 5 à 6 jaar voor dezelfde baas werkt in Nederland; dat u niet werd opgesloten/veroordeeld in een ander land dan België; dat u nog nooit iets verkeerd deed nergens; dat u redenen heeft waarom u niet naar uw eigen land kunt terugkeren, namelijk omdat uw familie, uw dochter en uw vrouw (die de Belgische nationaliteit hebben) in België zijn; dat zij heel belangrijk voor u zijn; dat uw moeder reeds op controle moet gaan in het ziekenhuis in Gent door haar gezondheid en dat u ook voor haar zorgt; dat u een huis heeft dat u nog moet af betalen; dat uw carrière en uw hele leven in België is; dat u altijd heeft gewerkt en u geen ander land kent dan België; dat u eigenlijk opgegroeid bent in België; dat wanneer u naar uw geboorteland zou terug gaan u alleen op straat zou zitten; dat met andere woorden uw leven gewoon voorbij zou zijn; dat u heel graag nog terug zou kunnen gaan naar uw gewone leven en een reden zou hebben om te blijven vechten in het leven; dat u hoopt nog een kans te krijgen om alles recht te kunnen zetten.

Volgende stavingsstukken worden toegevoegd: 2 doktersbriefjes d.d. 18.07.2023 van uw vader en uw moeder; een brief van notaris B. L. (...) d.d. 26.12.2019- attest van verkoop; een attest van gezinssamenstelling d.d. 15.07.2023; een aangetekend schrijven van Intercommunale Ontwikkelingsmaatschappij voor de Kempen d.d. 03.09.2021 - Inventaris leegstaande panden - Beslissing tot ambtshalve schrapping uit het leegstandsregister; een arbeidsovereenkomst en een gezinssamenstelling van uw ouders d.d. 24.07.2023.

In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 44bis § 2 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

U heeft een relatie met mevrouw A. N. L. F. (...) (geboren P. (...) (Kaapverdische eilanden) op (...).1993, van Belgische nationaliteit sinds 12.04.2023). Uit deze relatie werd één dochter geboren: N. L. L. (...) (geboren te Antwerpen op (...).2018, van Belgische nationaliteit sinds 12.04.2023). Mevrouw en uw dochter bezoeken u in de gevangenis.

Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). De bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. U heeft door uw persoonlijk gedrag een ernstige aanslag gepleegd op de openbare orde.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit, is zodanig dat uw familiale belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. Mevrouw A. N. (...) en uw dochter hebben de Belgische nationaliteit, desondanks zou zij ervoor kunnen kiezen om zich, samen met L. (...), te vestigen in Portugal waar u de kans zou hebben het gezinsleven met hen verder te zetten. Er worden thans geen elementen voorgelegd waaruit onoverkomelijke hinderpalen zouden blijken die de voortzetting van uw gezinsleven als dusdanig in Portugal (of elders) zouden verhinderen en evenmin blijkt dat uw gezinsleven enkel in België zou kunnen verder gezet worden. Mevrouw diende op 08.10.2016 een verblijfsaanvraag in te België en legde daarbij een verblijfsvergunning voor Portugal voor. Ze heeft in het (recente) verleden dus reeds in Portugal gewoond. Mevrouw is bijgevolg vertrouwd met Portugal en spreekt de taal.

Mocht zij beslissen om u te vergezellen naar Portugal dan kan zij steeds een verzoek richten aan de Portugese autoriteiten opdat zij zou worden toegelaten het gezinsleven verder te zetten in Portugal. Het feit dat zij niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar uw land van nationaliteit of elders. Het is hoe dan ook inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, (minstens) één van beide partners buiten zijn of haar land van herkomst, of legaal verblijf, of nationaliteit, dient te blijven. Uw dochter is nog vrij jong waardoor verondersteld kan worden dat zij zich makkelijk zou kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Zij is nog niet schoolplichtig. Het feit dat u een dochter had, heeft u er niet van weerhouden ernstige feiten te plegen. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover haar, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Uw partner en dochter zouden hun familie en/of vrienden in België kunnen komen bezoeken en kunnen daarnaast ook contact met hen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen.

Mevrouw A. N. (...) kan er uiteraard ook voor kiezen met L. (...) in België te blijven en contact met u onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar Portugal of een andere plaats waar u zou verblijven. Dat het contact met L. (...) en uw partner moeilijker zal verlopen indien zij ervoor zou kiezen in België te blijven, is enkel en alleen aan uzelf te wijten daar dit een gevolg is van de door u opgelopen strafrechtelijke veroordeling.

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Uit hetgeen supra besproken werd, blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van uw verblijf noodzakelijk maken. Uw detentie startte op 11.06.2023 en u bereikt pas strafeinde op 27.04.2029: uw dochter zal reeds gewend zijn aan uw afwezigheid en aan kortstondige contacten met u. En dat is enkel en alleen te wijten aan uw eigen misdadig gedrag. Nogmaals wordt herhaald dat de ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit zodanig is dat uw familiale belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die u kan doen gelden.

Op 26.12.2019 kocht u een woonhuis aan in de (...) te (...). Mevrouw A. N. (...) en uw dochter L. (...) zijn er woonachtig en zouden er eventueel kunnen blijven wonen. Mocht mevrouw A. N. (...) beslissen om u vrijwillig te volgen naar Portugal of naar een ander land, dan kan desnoods het huis verkocht worden.

Uw vader S. L. V. M. (...) (geboren te V. F. d. X. (...) op (...).1965, nationaliteit: Portugal, EU+ kaart geldig tot 12.08.2032), uw moeder D. S. G. L. M. D. R. (...) (geboren te V. F. d. X. (...) op (...).1959, nationaliteit: Portugal, E+ kaart geldig tot 26.06.2024) en uw zus D. S. S. L. d. J. (...) (geboren te V. F. d. X. (...) op (...).1981, nationaliteit: Portugal, E+ kaart geldig tot 27.08.2024) verblijven in België. Uw zus heeft 3 kinderen: D. S. M. D. F. (...) (geboren te V. F. d. X. (...) op (...).2005, nationaliteit: Portugal, EU kaart geldig tot 09.08.2027), D. S. M. S. C. (...) (geboren te V. F. d. X. (...) op 04.01.2008, nationaliteit: Portugal, EU kaart geldig tot 09.08.2027) en D. S. L. R. (...) (geboren te Turnhout op (...).2012, nationaliteit: Portugal, identiteitskaart voor kind geldig tot 26.08.2015). De feiten van uw veroordeling pleegde u op D. (...), de dochter van uw zus. Uw ouders komen op bezoek in de gevangenis. Uw zus, noch haar kinderen komen op bezoek in de gevangenis.

De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en zussen/broers valt enkel onder de bescherming van artikel 8 EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van dergelijke afhankelijkheid tussen u en uw ouders of uw zus. U legt immers geen stukken voor die het tegendeel bewijzen. Het gegeven dat uw ouders u komen bezoeken in de gevangenis wijst op zich ook nog niet op een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden. De vereiste band van afhankelijkheid werd niet aangetoond.

U verklaarde in uw hoorrecht d.d. 01.08.2023 dat uw moeder reeds op controle moet gaan in het ziekenhuis in Gent door haar gezondheid en dat u ook voor haar zorgt. U legde voor uw vader en voor uw moeder een doktersbriefje voor waaruit blijkt dat zij lijden aan multiple chronische ziekten en het daardoor moeilijk is om verplaatsingen te doen. Uw vader is voor sommige arbeidsmarkten ongeschikt en uw moeder is arbeidsongeschikt. U legt geen attest voor waaruit blijkt dat uw moeder mantelzorg nodig zou hebben, noch legt u bewijsstukken voor waaruit blijkt dat uw aanwezigheid in België vereist zou zijn om voor uw moeder te zorgen. Gezien u sinds 11.06.2023 in detentie zit en uw strafeinde pas voorzien is voor 27.04.2029, kan toch verondersteld worden dat zij ofwel voor zichzelf kan zorgen of dat zij andere maatregelen getroffen heeft. Bovendien kan, indien nodig, een beroep gedaan worden op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden. Aangezien u in de gevangenis verblijft, kan u nu ook niet instaan voor hulp aan uw moeder. Bovendien is uw zus er ook nog, mogelijks kan zij bepaalde zorgen op zich nemen. U kan contact onderhouden met uw moeder en uw vader via de moderne communicatiemiddelen, eventueel kunnen zij u bezoeken daar waar u zich vestigt, er wordt immers niet aangetoond dat zij helemaal niet (voor korte perioden) zouden kunnen reizen.

Uw familieleden in België kunnen contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken, zij kunnen België immers vrijelijk in- en uitreizen, en middels moderne communicatiemiddelen. Bovendien kunnen zij u vanuit België steun, bijvoorbeeld financiële steun, bieden bij uw herintegratie in het land waar u zich zal vestigen.

Louter ten overvloede wordt opgemerkt dat u niet aantoonde dat er concrete hinderpalen voorliggen voor (een deel van) uw familieleden om samen met u terug te keren naar Portugal. Concrete argumenten liggen in dit verband niet voor.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. De samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen mensen zoals u die alle regels met de voeten treden.

Het wordt niet betwist dat het beëindigen van uw verblijf een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De inmenging wordt als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

U was 13 jaar oud toen u op 03.09.2007 in België aankwam en u bent momenteel 29 jaar. Het is inherent aan een langdurig verblijf dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Toch kan opgemerkt worden dat ondanks uw verblijf van 16 jaar in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Er wordt niet betwist dat het terugkeren naar Portugal, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van u zal vergen.

Het contact met vrienden en kennissen in België kan u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in Portugal dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in Portugal dan wel in een derde land.

Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt heeft en dat u verklaarde dat u ondertussen in Nederland al 5 à 6 jaar werkt voor dezelfde baas, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. De vaardigheden die u heeft opgedaan, zullen u wellicht van pas komen en uw kansen op de arbeidsmarkt in Portugal enkel positief beïnvloeden. Uit niets blijkt dat u met de werkervaring die u in België en in Nederland hebt opgedaan, geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in Portugal om in uw eigen levensonderhoud te voorzien.

Op 26.12.2019 kocht u een woonhuis aan in de (...) te (...). Uw partner, mevrouw A. N. (...), en uw dochter L. (...) zijn er woonachtig en zouden er desgewenst kunnen blijven wonen. Mocht mevrouw A. N. (...) beslissen om u vrijwillig te volgen naar Portugal of naar een ander land, dan kan desnoods het huis verkocht worden.

Bovendien is niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met Portugal, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar Portugal niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U spreekt de taal en u verklaarde in uw hoorrecht dat u wel bloedfamilie heeft in Portugal maar u geen contact met hen heeft en u niet weet waar ze wonen. Het gegeven dat u geen contact met hen lijkt te hebben, betekent niet dat dit contact niet hersteld zou kunnen worden. Het teruggaan naar Portugal is misschien een kans om de band tussen u en uw bloedfamilie weer aan te halen. Zelfs indien er toch geen sociaal netwerk zou zijn, laat uw leeftijd toe te veronderstellen dat u in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis opnieuw de banden met dit land aan te halen en aldaar opnieuw een leven uit te bouwen zonder onoverkomelijke moeilijkheden. Ook uw familie die woonachtig is in België kan u vanaf afstand ondersteunen.

De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of m.b.t. de gezondheidstoestand van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

*Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. De verzoeker heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen syntheseseminarie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 44bis, 45 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“En ce que, la partie adverse met fin au séjour de la partie requérante sans motiver valablement cette décision et sans prendre en compte l'ensemble des éléments de la cause ;

Alors que, toute décision doit être motivée en droit et en fait et prendre en compte l'ensemble des éléments pertinents de la cause ;

1. Considérant que la motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est à dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent le fondement de cet acte ;

Que cette obligation a été généralisée par la loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels ;

2. Considérant que le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737) ;

Que la motivation formelle doit être adéquate comme le précise l'article 3 de la loi 29 juillet 1991 ;

Que le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14/06/2002, n° 107.842) ;

3. Considérant que le principe de proportionnalité constitue une application du principe du raisonnable et requiert un rapport raisonnable de proportionnalité entre les motifs de fait fondant un acte administratif et son objet ;

Que le devoir de minutie impose à l'administration de « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1996, n° 58.328), ce devoir requiert, en outre, que l'administration procède à « un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre un décision ». (C.E., 31 mai 1979, n° 19.671) ;

Que « l'obligation matérielle de prudence requiert que lors de la préparation et de la prise d'une décision des autorités, tous les facteurs et circonstances pertinents soient soupesés. La prudence lors de la découverte des faits et l'exigence d'un examen prudent constituent un élément essentiel de droit » (CE n° 130.662, 27 avril 2004, A.P.M. 2004, liv.5, 99) ;

4. Considérant que la motivation de la décision attaquée peut être résumée comme suit :

- *La partie requérante a été condamnée par un jugement du Tribunal correctionnel d'Anvers pour des faits d'attentat à la pudeur et de viol ;*
- *La partie requérante serait ainsi un danger pour l'ordre public. Le risque qu'elle représenterait pour l'ordre public serait suffisamment grave pour justifier de mettre fin à son droit de séjour ;*
- *Sa vie privée et familiale n'empêcherait ne serait pas suffisante pour ne pas mettre fin à son séjour au vu du risque qu'elle représenterait pour l'ordre public ;*

Que cette motivation ne peut pas être suivie tant en la forme que matériellement ;

5. Considérant, première branche, que la partie adverse décide de mettre fin au titre de séjour de la partie requérante sur base de l'article 44bis, § 2 de la loi du 15.12.1980 parce qu'elle constituerait menace sérieuse pour l'ordre ;

Que l'article 44 bis de la loi du 15.12.1980 dispose que :

« § 1er. Sans préjudice des paragraphes 2 et 3, le ministre ou son délégué peut mettre fin au séjour des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles pour des raisons d'ordre public, de sécurité nationale ou de santé publique.

§ 2. Le ministre peut mettre fin au séjour des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles ayant acquis un droit de séjour permanent conformément aux articles 42quinquies et 42sexies uniquement pour des raisons graves d'ordre public ou de sécurité nationale.

§ 3. Le ministre peut mettre fin au séjour des citoyens de l'Union suivants uniquement pour des raisons impérieuses de sécurité nationale ;

1° les citoyens de l'Union qui ont séjourné sur le territoire dit Royaume pendant les dix années précédentes;

2° les citoyens de l'Union qui sont mineurs d'âge sauf si la décision est nécessaire dans l'intérêt de l'enfant, comme prévu dans la Convention des Nations unies sur les droits de l'enfant du 20 novembre 1989.

§ 4. Lorsque le ministre ou son délégué envisage de prendre une décision visée aux paragraphes 1er, 2 ou 3, il tient compte de la durée du séjour du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille sur le territoire du Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans le Royaume et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine. »;

Que l'article 45 de la même loi précise que :

« 1er. Les raisons d'ordre public, de sécurité nationale et de santé publique visées aux articles 43 et 44bis ne peuvent être invoquées à des fins économiques.

§ 2. Les décisions visées aux articles 43 et 44bis doivent respecter le principe de proportionnalité et être fondées exclusivement sur le comportement personnel du citoyen concerné de l'Union ou du membre de sa famille.

L'existence de condamnations pénales antérieures ne peut à elle seule motiver de telles décisions.

Le comportement du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. Des justifications non directement liées au cas individuel concerné ou tenant à des raisons de prévention générale ne peuvent pas être retenues.

[...]»;

Qu'ainsi, lors de l'adoption d'une décision de fin de séjour, sur base de l'article 44bis de la loi du 15.12.1980, la partie adverse doit respecter le principe de proportionnalité et démontrer que l'intéressé constitue une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société ;

Qu'en outre, des condamnations pénales antérieures ne peuvent justifier à elles seules une telle décision ;

Que pourtant, la décision contestée repose uniquement sur la condamnation de la partie requérante par le Tribunal correctionnel d'Anvers du 19.04.2023 ;

Que cette condamnation est relative à des faits datant de plus de deux ans pour les plus récents ;

Qu'ainsi, la décision attaquée ne peut pas être considérée comme justifiant suffisamment que la partie requérante serait une menace actuelle, réelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société ;

Que la partie adverse s'est manifestement basé sur des faits anciens pour justifier l'adoption de la décision contestée, sans procéder à une analyse prudente et minutieuse de sa situation actuelle ;

Que ce faisant, la partie adverse a manqué à son obligation de motivation formelle ;

Que dans un cas similaire, Votre Conseil a estimé que :

« 3.3. Ce faisant, la partie défenderesse n'a pas suffisamment motivé sa décision quant aux éléments concrets qui permettraient, d'aboutir au constat que le comportement personnel du requérant représente une menace actuelle pour l'ordre public mais s'est uniquement concentrée sur les faits délictueux commis par ce dernier, sur la condamnation auxquels ils ont donné lieu ainsi que sur son utilisation d'alias et l'interdiction d'entrée dont il a antérieurement fait l'objet. Elle s'est également abstenue d'indiquer en quoi le requérant présenterait, le cas échéant, une tendance à maintenir un tel comportement à l'avenir. Le Conseil ne perçoit pas en quoi les éléments précités permettraient, à eux seuls, de considérer que le requérant représente une menace actuelle pour l'ordre public. Il en est d'autant plus ainsi que les dates précises de commissions des faits ayant mené à la condamnation pénale ne ressortent pas de la motivation de l'acte attaqué et que le temps écoulé depuis lors n'est dès lors pas déterminé.

Par conséquent, le Conseil considère que la partie défenderesse n'a pas respecté son obligation de motivation formelle, la motivation de l'acte attaqué ne permettant pas au requérant de comprendre les raisons pour lesquelles celle-ci a estimé qu'il constituait une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour la société. » (CCE, arrêt n° 288 124 du 27 avril 2023) ;

Que les enseignements de cet arrêt sont applicables à la présente affaire mutas mutandis ;

Que votre Conseil, dans un arrêt CCE n° 199.018 pris le 31 janvier 2018, a rappelé que :

« Dans un arrêt du 31 janvier 2006 (C-503/03), la CJUE a rappelé sa jurisprudence constante en la matière, selon laquelle « le recours par une autorité nationale à la notion d'ordre public suppose, en tout état de cause, l'existence, en dehors du trouble social que constitue toute infraction à la loi, d'une menace réelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société (arrêts précités Rutili [36/75 du 28 octobre 1975], point 28 ; Bouchereau [30/77 du 27 octobre 1977], point 35, ainsi que Orfanopoulos et Oliveri [C-482/01 et C-493/01 du 29 avril 2004], point 66) ».

La CJUE a précisé que « dans le cas d'un ressortissant d'un Etat tiers, conjoint d'un ressortissant d'un Etat membre, cette interprétation stricte de la notion d'ordre public permet également de protéger le droit de ce dernier au respect de sa vie familiale au sens de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales ».

La CJUE a également rappelé que « l'existence d'une condamnation ne peut être ainsi retenue que dans la mesure où les circonstances qui ont donné lieu à cette condamnation font apparaître l'existence d'un comportement personnel constituant une menace actuelle pour l'ordre public (arrêts Bouchereau précité, point 28, et Calfa, C-348/96, du 19 janvier 1999, [...], point 24) ».

Le Conseil rappelle enfin que l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité administrative en vertu des diverses dispositions légales doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ses motifs.

Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet.

Il souligne, sur ce point, que, dans le cadre du contrôle de légalité, il n'est pas compétent pour substituer son appréciation à celle de l'autorité administrative qui a pris la décision attaquée.

Ce contrôle doit se limiter à vérifier si cette autorité n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle n'a pas donné desdits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui procède d'une erreur manifeste d'appréciation (dans le même sens : C.E., 6 juillet 2005, n° 147.344). » ;

Que dans un arrêt n° 276.673 du 30 août 2022, Votre Conseil a dit pour droit que :

« Le Conseil observe ensuite, à la lecture des travaux parlementaires de la loi du 24 février 2017 précitée, que si la modification de l'article 3 de la loi du 15 décembre 1980 n'a pas fait l'objet de commentaires relatifs à la notion « d'ordre public » qu'il contient, la modification de l'article 21 de la loi du 15 décembre 1980, lequel comporte cette même notion « d'ordre public », a quant à lui fait l'objet de commentaires (Doc. Parl. Ch., 54, 2215/002). Aussi, dès lors que « Les modifications proposées s'inscrivent dans le cadre juridique européen » et que l'intention du Législateur est d'assurer « [...] une politique d'éloignement plus transparente, plus cohérente et plus efficace [...] », il y a lieu de se référer à l'article 12 du projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers afin de renforcer la protection de l'ordre public et de la sécurité nationale, relatif à la modification de l'article 21 de la loi, lequel contient une interprétation de la notion « d'ordre public ».

A cet égard, le Conseil constate qu'afin d'interpréter cette notion, le Législateur a entendu se référer à la jurisprudence de la Cour de justice de l'Union Européenne, et notamment à l'arrêt Z. ZH. contre Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie du 11 juin 2015 (affaire C 554-13) en commentant comme suit : « [...] la notion d'ordre public, lorsqu'elle a pour but de justifier une dérogation à un principe, a [...] suppose, en tout état de cause, l'existence, en dehors du trouble pour l'ordre social que constitue toute infraction à la loi, une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société ».

[...]

En conséquence, il résulte de ce qui précède que le recours à la notion « d'ordre public », employée dans l'article 3 de la loi du 15 décembre 1980, suppose l'existence d'une menace actuelle, réelle et suffisamment grave affectant un intérêt fondamental de la société, outre les troubles de l'ordre social qu'implique toute infraction à la loi. A cet égard, le Conseil précise que c'est le comportement personnel du ressortissant du pays tiers qui doit constituer une telle menace, tel que cela ressort de l'arrêt Z. ZH. précité. En l'absence d'autres critères d'interprétation dégagés par le Législateur, le Conseil fait siens ces enseignements de la

Cour de justice de l'Union européenne s'agissant de la mise en œuvre de la notion d'ordre public dans le cadre de l'application de la loi du 15 décembre 1980, sans qu'il soit nécessaire de déterminer dans chaque occurrence si la disposition en question met en œuvre une norme de droit de l'Union.

Le Conseil rappelle également que l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet.

Dans le cadre du contrôle de légalité qu'il est appelé à exercer en présence d'un recours semblable à celui de l'espèce, il incombe au Conseil de vérifier si l'autorité n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle n'a pas donné desdits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui procède d'une erreur manifeste d'appréciation. Il n'est, en revanche, pas compétent pour substituer sa propre appréciation des faits à celle de l'autorité compétente.

En vertu de l'article 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, « [L]a motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision » et « [e]lle doit être adéquate. »

Le Conseil rappelle que le but de la motivation formelle des actes administratifs est, notamment, de permettre aux intéressés d'exercer en toute connaissance de cause les recours que la loi met à leur disposition, que l'autorité administrative viole l'obligation de motivation en plaçant l'administré dans l'impossibilité de vérifier l'exactitude des motifs de la décision attaquée (en ce sens, C.E. arrêt n° 161.377 du 19 juillet 2006) et que, par ailleurs, tout acte administratif doit reposer sur des « motifs matériels exacts, pertinents et admissibles en droit qui doivent ressortir du dossier administratif » (en ce sens, C.E., arrêt n° 143.064 du 13 avril 2005).

3.2. il résulte de ce qui précède qu'il appartenait à la partie défenderesse de procéder à un examen individuel pour vérifier si le comportement personnel de la partie requérante constitue un danger réel, actuel et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société et que, s'il ne peut être fait grief à la partie défenderesse de s'être fondée sur une condamnation pénale pour constater l'existence d'un tel danger, cette seule considération ne pouvait suffire à cet égard.

Il apparaît à la lecture de la motivation de la décision attaquée, que celle-ci indique de manière sommaire les données essentielles d'une condamnation prononcée à l'égard de la partie requérante, à savoir sa date et les préventions retenues, ainsi que la juridiction dont elle émane, pour considérer que la partie requérante peut « compromettre la tranquillité publique, l'ordre public ou la sécurité nationale », sans toutefois que cette assertion soit davantage explicitée ni que la peine prononcée soit précisée.

Ce faisant, la partie défenderesse n'a pas indiqué, dans la motivation de sa décision, les éléments constitutifs d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave à l'égard d'un intérêt fondamental de la société et n'a dès lors pas suffisamment, ni adéquatement motivé sa décision au regard des exigences de l'article 3, alinéa 1er, 7°, de la loi du 15 décembre 1980.

Le Conseil constate en outre que le jugement du 19 septembre 2018 du Tribunal correctionnel francophone de Bruxelles, sur lequel la partie défenderesse s'est fondée pour aboutir à sa conclusion, ne figure pas au dossier administratif. Le Conseil est donc placé dans l'impossibilité d'exercer son contrôle à ce sujet.

Le Conseil ne peut dès lors suivre la partie défenderesse lorsqu'elle soutient avoir suffisamment et adéquatement motivé l'acte attaqué au regard des articles 3 et 15 de la loi du 15 décembre 1980. Les considérations selon lesquelles la partie requérante n'établirait aucune erreur manifeste d'appréciation en l'espèce, en se bornant à invoquer l'ancienneté de la condamnation sans démontrer qu'elle ne représente pas une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour l'ordre public ni en quoi le temps écoulé depuis sa condamnation indiquerait une moindre actualité de la menace, ne sont pas de nature à énerver le raisonnement qui conduit à l'annulation de l'acte attaqué, et qui est fondé sur une lacune de motivation.

L'objection de la partie défenderesse à l'argumentation de la partie requérante relative à la Directive 2004/38 ainsi qu'au fait que le requérant ait obtenu un titre de séjour malgré d'anciennes condamnations et n'a pas perdu son séjour malgré la condamnation de 2018, n'est pas pertinente en l'espèce dès lors que le Conseil ne s'est pas prononcé en l'espèce sur ces arguments de la partie requérante, pour aboutir aux constats qui précèdent.

Quant à l'allégation selon laquelle le grief pris de la violation de l'article 3 de la loi du 15 décembre 1980 est irrecevable dès lors que la partie requérante n'indiquerait pas de quelle manière ladite disposition aurait été

violée, le Conseil ne peut que constater qu'il manque en fait dès lors qu'il ressort à suffisance de la requête que le requérant a soulevé que la partie défenderesse n'avait pas démontré par l'acte attaqué qu'il peut compromettre l'ordre public au regard de la disposition précitée.

Partant, le moyen unique est fondé, en ce qu'il est pris de la violation de l'article 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ait regard des exigences des article 3 et 15 de la loi du 15 décembre 1980, dans tes limites exposées ci-dessus, ce qui doit conduire à l'annulation de l'acte attaqué. » ;

Que s'agissant de citoyens de l'Union ou assimilés, la partie défenderesse est tenue de respecter l'article 27 de la directive 2004/38 prévoyant notamment que :

- *Les mesures d'ordre public ou de sécurité publique doivent respecter le principe de proportionnalité et être fondées exclusivement sur le comportement personnel de l'individu concerné. L'existence de condamnations pénales antérieures ne peut à elle seule motiver de telles mesures ;*

Que le comportement de la personne concernée doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. Des justifications non directement liées au cas individuel concerné ou tenant à des raisons de prévention générale ne peuvent être retenues ;

Que ces exigences posées par l'article 27 signifient qu'il doit il y avoir une « menace pour un intérêt fondamental de la société » et que cette menace doit cumulativement être réelle, grave, actuelle et personnellement imputable au requérant ;

Que tel n'est pas le cas en espèce ;

Que la « réalité » de la menace signifie que l'on ne peut se limiter à l'hypothétique, ni agir dans le cadre de la dissuasion ou d'une simple « prévention générale » (CJCE, arrêt n° C-67/74 du 26 février 1975, Bonsignore, § 7.) ;

Que l'« actualité » requiert une motivation qui aille au-delà de la seule référence à des éléments passés;

Qu'il faut en effet démontrer que la menace subsiste aujourd'hui et pour le futur comme il ressort de la jurisprudence du CJUE

«Au vu de ce qui précède, il convient de répondre à la seconde question que l'article 3 de la directive 64/221 s'oppose à une pratique nationale selon laquelle les juridictions nationales ne sont pas censées prendre en considération, en vérifiant la légalité de l'expulsion ordonnée à l'encontre d'un ressortissant d'un autre État membre, des éléments de fait intervenus après la dernière décision des autorités compétentes pouvant impliquer la disparition ou la diminution non négligeable de la menace actuelle que constituerait, pour l'ordre public, le comportement de la personne concernée. Tel est le cas surtout s'il s'est écoulé un long délai entre la date de la décision d'expulsion, d'une part, et celle de l'appréciation de cette décision par la juridiction compétente, d'autre part » (CJUE, arrêt C-482/01 et C-493/01 du 29 avril 2004, Orfanopoulos et Oliveri, § 82)

Que ne satisfait pas non plus à ces exigences la législation générale néerlandaise relative aux étrangers qui « permet d'établir un lien systématique et automatique entre une condamnation pénale et une mesure d'éloignement s'agissant des citoyens de l'Union » (CJCE, arrêt n° C-50/06 du 7 juin 2007, Commission/Pays-Bas, pts 42 à 51) ;

Qu'en l'espèce, la condamnation de la partie requérante qui justifie la décision contestée, repose sur des faits qui datent pour les plus récents de plus de deux ans avant l'adoption de la décision contestée ;

Qu'il ressort d'une analyse clinique de la partie requérante qu'un spécialiste a estimé qu'il y a peu de chances de que la partie requérante récidive ;

Qu'en conséquence, selon de l'avis d'un spécialiste qu'il y a de faibles risques que la partie requérante constitue un danger dans le futur ;

Qu'en outre, il ne peut être sérieusement soutenu que la partie requérante constitue un danger actuel pour l'ordre public alors qu'elle est emprisonnée à la suite d'une condamnation à six ans de prison et qu'elle n'est plus « en contact avec la société » ;

Qu'au vu de l'ensemble des ces éléments, la partie requérante ne comprend pas que la partie adverse estime qu'elle constitue à ce jour, une menace réelle, grave et actuelle à l'ordre public ;

Qu'en outre, la mesure contestée semble procéder de la dissuasion et de la prévention générale dès lors qu'il est fait référence aux sentiments que les faits reprochés à la partie requérante font naître dans l'opinion publique :

« Het hoeft weinig betoog dat feiten als deze in de samenleving enorme gevoelens van afschuw en verontwaardiging oproepen. Slachtoffers van zedendelicten ervaren tot lange na het gebeuren de gevolgen hiervan. In de maatschappij veroorzaken dergelijke feiten naast gevoelens van afschuw en verontwaardiging, sterke gevoelens van onveiligheid. » ;

Qu'en prenant cette position, la partie adverse a manqué à son obligation de motivation et commis une erreur manifeste d'appréciation ;

Que pour ces motifs, le moyen est fondé en sa première branche ;

6. Considérant, deuxième branche, que l'article 8 de la CEDH prévoit que : « Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libellés d'autrui » ;

Qu'ainsi selon le Conseil d'Etat, le fait de refuser un titre de séjour et de délivrer un ordre de quitter le territoire à une ressortissante syrienne venue rejoindre sa sœur en Belgique est constitutive d'une atteinte à l'article 8 de la Convention EDH (C.E., arrêt n° 100.587 du 7 novembre 2001) ;

Que l'intégration sociale dans le pays dans lequel un étranger réside un élément positif que la Cour EDH prend en considération positivement (CEDH, 9 octobre 2003, Slivenko c. / Lettonie, §95) ;

7. Considérant que l'article 45 de la loi du 15.12.1980 impose de respecter le principe de proportionnalité ;

Qu'il n'est pas contesté ou contestable que la décision attaquée porte atteinte à la vie privée et familiale de la partie requérante ainsi qu'à celle de sa compagne et son enfant mineur ;

Que la jurisprudence a dégagé les critères à appliquer lorsqu'il est mis fin au séjour d'un individu pour des raisons d'ordre public ou de sécurité nationale ;

Que la Cour européenne des droits de l'homme a indiqué les critères qu'il fallait prendre en compte pour déterminer s'il y avait une atteinte à la vie privée et familiale d'un individu lorsqu'une mesure sur le séjour était adoptée en raison du comportement infractionnel de l'intéressé (CEDH arrêt n° no 54273/00 du 2 août 2001, Boulouf c/ Suisse, §48 et suivants) :

- *la nature et la gravité de l'infraction commise par le requérant ;*
- *la durée de son séjour dans le pays d'où il va être expulsé,*
- *la période qui s'est écoulée depuis la perpétration de l'infraction ainsi que la conduite de l'intéressé durant cette période ;*
- *la nationalité des diverses personnes concernées,*
- *la situation familiale du requérant, par exemple la durée de son mariage, et d'autres éléments dénotant le caractère effectif de la vie familiale d'un couple,*
- *le point de savoir si le conjoint était au courant de l'infraction au début de la relation familiale,*
- *la naissance d'enfants légitimes et, le cas échéant, leur âge ;*
- *gravité des difficultés que risque de connaître le conjoint dans le pays d'origine de son époux ou épouse*

Que par la suite, la Cour EDH a rajouté que :

« Quant au second point, il convient de relever que si le requérant dans l'affaire Boulouf était déjà adulte lors de son arrivée en Suisse, la Cour a jugé que les « critères Boulouf » s'appliquent à plus forte raison dans les cas où les requérants sont nés dans le pays hôte ou y sont arrivés à un jeune âge (Mokrani c. France, no 52206/99, § 31, 15 juillet 2003). En effet, le motif sous-jacent à la décision de faire de la durée du séjour d'une personne dans le pays hôte l'un des éléments à prendre en considération réside dans la supposition

que plus longtemps une personne réside dans un pays particulier, plus forts sont ses liens avec ce pays et plus faibles sont ses liens avec son pays d'origine. A la lumière de ces considérations, il est évident que la Cour tiendra compte de la situation particulière des étrangers qui ont passé la majeure partie, sinon l'intégralité, de leur enfance dans le pays hôte, qui y ont été élevés et qui y ont reçu leur éducation. »» (CEDH, arrêt n° 1638/03 du 23 juin 2008, Maslov c. Autriche, § 68 et suivants) ;

Que si les faits reprochés à la partie requérante sont graves, il faut à prendre en compte les éléments favorables à la partie requérante, conformément à la jurisprudence de la Cour EDH pour déterminer si la décision de fin de séjour adoptée par la partie adverse est disproportionnée au regard de l'article 8 de la CEDH ;

Qu'on peut ainsi souligner que :

- *La partie requérante vit en Belgique depuis environ 16 ans et est arrivée alors qu'elle était mineure. Elle a également été scolarisée en Belgique ;*
- *La partie requérante n'a commis aucun délit de puis sa condamnation et n'avait commis aucune infraction avant les faits qui ont donné lieu à son emprisonnement ;*
- *La partie requérante a une fille mineure et une compagne en Belgique. Elles ont toutes les deux la nationalité belge ;*
- *La fille de la partie requérante a 5 ans et est soumise à l'obligation scolaire ;*
- *Les deux parents de la partie requérante vivent en Belgique ;*
- *La compagne de la partie requérante n'était pas au courant des faits qui lui étaient reprochés ;*
- *La partie requérante a acheté une maison en Belgique ;*
- *La partie requérante n'a plus de liens avec le Portugal, pays qu'elle a quitté en 2007. Elle n'a plus de contacts avec les membres de sa famille qui y sont restés ;*
- *La compagne de la partie requérante n'a plus de contacts avec le Portugal et sa fille n'y a jamais vécu ;*

Que la partie adverse a commis une erreur manifeste d'appréciation et adopté une décision disproportionnée en estimant que ces éléments ne justifiaient pas le maintien du titre de séjour de la partie requérante ;

Qu'en réalité, la partie adverse a adopté une position de principe selon laquelle les éléments en faveur de la partie requérante pouvaient être écartés en raison des faits qui lui étaient reprochés :

«[...]

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit, is zodanig dat uw familiale belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

[...]

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. » ;

Qu'en outre, la partie adverse ne prend pas réellement en compte les éléments favorables, avancés par la partie requérante ;

Qu'ainsi, la partie adverse soutient que rien ne s'oppose à ce que la partie requérante puisse retourner au Portugal et qu'elle pourra y compter sur le soutien des membres de sa famille. Toutefois, la partie requérante a exposé ne plus avoir de contacts avec les personnes restées au Portugal outre le fait qu'elle a vécu une majorité de sa vie en Belgique ;

Que de la même manière, la partie adverse n'a pas réellement pris en compte l'intérêt supérieur de l'enfant de la partie requérante et les conséquences que la décision contestée pouvait avoir-sur-elle ;

Que pourtant, il ressort de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'Homme, relative à l'article 8 de la CEDH, qu'il faut avoir égard au « au principe essentiel selon lequel, chaque fois que la situation d'un enfant est en cause, l'intérêt supérieur de celui-ci doit primer » (CEDH, affaire Mennesson c. France, affaire n°65192/11 du 26 juin 2014, §81) ;

Que la partie adverse soutient que l'enfant de la partie requérante, âgée de 4 ans n'est pas en d'obligation scolaire ;

Que toutefois, il ressort de la décision contestée que Luana est née 11.09.2018, de sorte qu'elle est âgée de 5 ans ;

Que l'article 1er, alinéa 1 de la loi du 29 juin 198.3 concernant l'obligation scolaire prévoit que le « mineur est soumis à l'obligation scolaire pendant une période de treize années commençant avec l'année scolaire qui

prend cours dans l'année où il atteint l'âge de cinq ans et se terminant à la fin de l'année scolaire, dans l'année au cours de laquelle il atteint l'âge de dix-huit ans. » ;

Qu'en application de cette disposition, la fille de la partie requérante est soumise à l'obligation scolaire en Belgique ;

Que pourtant la partie adverse soutient le contraire, ce qui est une erreur manifeste d'appréciation et un manquement à son obligation de motivation formelle ;

Que dans ces conditions, la décision contestée ne peut pas être considérée comme valablement motivée et proportionnée dès lors qu'elle repose sur des éléments erronés ;

Qu'en conséquence, la décision contestée n'est pas légalement motivée au regard des articles 45 et 44^A de la loi du 15.12.1980, de l'article 8 de la CEDH ;

Que pour l'ensemble de ces motifs, le moyen est fondé en sa deuxième branche ;

8. Considérant, troisième branche, que la décision contestée est adoptée sur base de l'article 44bis, §2 de la loi du 15.12.1980;

Que selon la motivation de la décision contestée, la partie requérante constituerait un danger pour l'ordre public et, il y aurait des raisons sérieuses d'ordre public de mettre un terme à son droit de séjour ;

Que toutefois, l'article 44bis, §2 et §3 de la loi du 15.12.1980 dispose que :

« § 2. Le ministre peut mettre fin au séjour des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles ayant acquis un droit de séjour permanent conformément aux articles 42quinquies et 42sexies uniquement pour des raisons graves d'ordre public ou de sécurité nationale.

§ 3. Le ministre peut mettre fin au séjour des citoyens de l'Union suivants uniquement pour des raisons impérieuses de sécurité nationale :

1° les citoyens de l'Union qui ont séjourné sur le territoire du Royaume pendant les dix années précédentes; [...] » ;

Qu'il ressort de cette disposition qu'il ne peut être mis fin au séjour du citoyen de l'Union qui a résidé en Belgique pendant les dix années précédentes que « pour des raisons impérieuses de sécurité nationale » ;

Que la partie requérante réside en Belgique de manière continue depuis plus de 10 ans ;

Qu'en conséquence, il ne peut être mis à son droit de séjour que pour des raisons impérieuses de sécurité ;

Que la décision contestée est motivée sur base du critère de menace sérieuse pour l'ordre public et l'article 44bis, §2 de la loi du 15.12.1980 ;

Que pourtant, la partie requérante ayant résidé en Belgique pendant les dix précédentes années, la partie adverse aurait dû appliquer le critère de « raisons impérieuses de sécurité nationale » ;

Qu'en appliquant le critère « des raisons graves d'ordre public ou de sécurité nationale », la partie adverse a violé l'article 44bis, § 3 de la loi du 15.12.1980, commis une erreur manifeste d'appréciation et manqué à son obligation de motivation formelle ;

Que pour ces motifs, le moyen est fondé en sa troisième branche ;"

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verweerder als volgt op het derde middelonderdeel van de verzoeker:

"In een derde onderdeel van het enig middel stelt verzoeker ten slotte dat de bestreden beslissing verkeerdelijk verwijst naar artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet, terwijl hij onder toepassing van artikel 44bis, §3 van de Vreemdelingenwet valt.

Artikel 44bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quiquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.]”

Verweerder laat gelden dat artikel 44bis, §2 en §3 van de Vreemdelingenwet samen dienen te worden gelezen. De bestreden beslissing verwijst geheel terecht naar artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet gezien verzoeker een duurzaam verblijfsrecht had.

Verzoeker stelt dat hij de tien jaren voor de bestreden beslissing op het Rijk heeft verbleven en dat daarom toepassing dient te worden gemaakt van artikel 44bis, §3 van de Vreemdelingenwet zodat het verblijfsrecht enkel kan worden beëindigd om dwingende redenen.

Verweerder verwijst naar de repliek op het eerste onderdeel van het enig middel van verzoeker en laat gelden dat er wel degelijk sprake is van dwingende redenen van nationale veiligheid.

De verweerder merkt op dat de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten om het verblijf van verzoekende partij te beëindigen.

De Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. Beoordeling

3.3.1. In een derde onderdeel van het enig middel stelt de verzoeker vast dat het bestreden besluit werd getroffen in toepassing van artikel 44bis, § 2, van de Vreemdelingenwet omdat er ernstige redenen zijn van openbare orde. De verzoeker citeert artikel 44bis, § 2 en § 3 van de Vreemdelingenwet en benadrukt dat hij al meer dan tien jaar ononderbroken in België verblijft zodat alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid een einde kan worden gesteld aan zijn verblijf en dit in toepassing van artikel 44bis, § 3, van de Vreemdelingenwet. De verzoeker meent derhalve dat in het bestreden besluit verkeerdelijk toepassing werd gemaakt van artikel 44bis, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. Artikel 44bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quiquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen , alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie , alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenen van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

§ 3 (...)

§ 4. (...)

De artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet, die respectievelijk werden hersteld en vervangen door de artikelen 26 en 35 van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (BS 19 april 2017), vormen een omzetting van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32 in fine en 34-37, zie ook bijlage, p. 138-143).

In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever herhaaldelijk terug naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna ook: het Hof) om de begrippen “openbare orde”, “nationale veiligheid”, “ernstige redenen” en “dwingende redenen” nader te duiden.

Het Hof van Justitie heeft deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, al meermaals nader uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, Byankov).

In zijn rechtspraak licht het Hof toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Wat het begrip “openbare veiligheid” betreft, zet het Hof in zijn rechtspraak uiteen dat dit begrip zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat dekt. Bijgevolg kunnen een aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, risico's voor het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, alsook een aantasting van militaire belangen, de openbare veiligheid in gevaar brengen (HvJ 13 september 2016, C-166/14, Rendon Marin, pt. 83).

Verder moeten “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” worden onderscheiden van gewone “redenen van openbare orde of nationale veiligheid” en “dwingende redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. “Ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “redenen” terwijl “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “ernstige redenen” breder is dan het begrip “dwingende redenen” (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het HvJ. Op pagina 37 wordt verwezen naar de commentaar op pagina 23 die volledig is over te nemen voor de situatie van Unieburgers en hun familieleden; zie ook HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19).

3.3.3. In de bestreden akte wordt als volgt gemotiveerd:

“Op 02.07.2007 diende uw vader te Turnhout een "Aanvraag tot vestiging in de hoedanigheid van werknemer" (bijlage 19) in. Deze aanvraag werd goedgekeurd en uw vader werd op 03.09.2007 ingeschreven in het bevolkingsregister.

Op 03.09.2007 diende uw moeder D. S. G. L. M. D. R. (...) te T. (...) een "Aanvraag tot vestiging in de hoedanigheid van echtgenote van S. L. V. M. (...) die in België als werknemer/zelfstandige het beroep uitoefent/zal uitoefenen/uitgeoefend heeft van kapper" (bijlage 19) in.

Op 28.09.2007 werd voor u te T. (...) een "Aanvraag tot vestiging in de hoedanigheid van bloedverwant in de nederdalende lijn van S. L. V. M. (...)" (bijlage 19) ingediend. Uit het inlichtingenblad horend bij de aanvraag blijkt dat u verklaarde op 03.09.2007 in België aangekomen te zijn. U werd in het bezit gesteld van een immatriculatie-attest geldig tot 27.02.2008.

Op 12.10.2007 werd uw moeder ingeschreven in het bevolkingsregister.

U werd op 12.03.2008 ingeschreven in het bevolkingsregister. U bent momenteel in het bezit van een E+ kaart geldig tot 19.08.2024." (eigen onderlijning).

En:

"U was 13 jaar oud toen u op 03.09.2007 in België aankwam en u bent momenteel 29 jaar."

Deze gegevens vinden steun in het administratief dossier en worden door geen van de beide partijen betwist.

Aldus kan de verzoeker worden bijgetreden dat hij op het ogenblik dat het bestreden besluit werd getroffen, dit is 25 oktober 2023, reeds meer dan tien jaar ononderbroken in België verbleef.

De verzoeker kan tevens wordt gevolgd in zijn kritiek dat slechts "om dwingende redenen van nationale veiligheid" en in toepassing van artikel 44bis, § 3, van de Vreemdelingenwet een einde kan worden gemaakt aan het verblijf van een Unieburger die gedurende de tien voorafgaande jaren in het Rijk verbleef.

Zoals hierboven werd uiteengezet, dient een onderscheid te worden gemaakt tussen "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid" en "dwingende redenen van openbare orde of nationale veiligheid". "Ernstige redenen" vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone "redenen" terwijl "dwingende redenen" vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip "ernstige redenen" breder is dan het begrip "dwingende redenen" (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het HvJ. Op pagina 37 wordt verwezen naar de commentaar op pagina 23 die volledig is over te nemen voor de situatie van Unieburgers en hun familieleden; zie ook HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19).

In de bestreden akte wordt als volgt gemotiveerd:

"Krachtens artikel 44bis § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen

(...)

In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 44bis § 2 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong."

In de motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen wordt voorts meermaals verwezen naar "ernstige redenen van openbare orde".

Nu blijkt en niet wordt betwist dat de verzoeker gedurende de tien voorafgaande jaren op het Belgische grondgebied verbleef, kan hij worden bijgetreden dat in het bestreden besluit verkeerdelijk toepassing wordt gemaakt van artikel 44bis, § 2, van de Vreemdelingenwet. Verzoekers situatie valt immers niet onder voormelde bepaling, maar onder artikel 44bis, § 3, van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan ook enkel om dwingende redenen van nationale veiligheid een einde worden gemaakt aan zijn verblijfsrecht. Uit de motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen, blijkt evenwel dat de verweerder het verblijfsrecht heeft beëindigd om "ernstige redenen van openbare orde" en met toepassing van artikel 44bis, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet is derhalve aangetoond.

3.3.4. Het verweer in de nota met opmerkingen kan niet overtuigen.

De verweerder betoogt dat de artikelen 44bis, § 2 en § 3, van de Vreemdelingenwet samen dienen te worden gelezen en dat het bestreden besluit terecht verwijst naar artikel 44bis, § 2, van de Vreemdelingenwet gezien de verzoeker een duurzaam verblijfsrecht had.

Artikel 44bis, §§ 2 en 3, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen , alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie , alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.”

Deze bepalingen vormen een omzetting van artikel 28, lid 2 en lid 3, van de richtlijn 2004/38/EG, dat luidt als volgt:

“2. Behalve om ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid kan een gastland geen besluit tot verwijdering van het grondgebied nemen ten aanzien van burgers van de Unie of familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die een duurzaam verblijfsrecht op zijn grondgebied hebben verworven.

3. Behalve om dwingende redenen van openbare veiligheid zoals door de lidstaten gedefinieerd, kan ten aanzien van burgers van de Unie, geen besluit tot verwijdering worden genomen, indien zij:

a) de laatste tien jaar in het gastland hebben verbleven, of

b) minderjarig zijn, tenzij de verwijdering noodzakelijk is in het belang van de minderjarige, zoals bepaald in het VN-Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.”

Het Hof van Justitie oordeelde in het arrest van 17 april 2018 (HvJ 17 april 2018, nr. C-316/16 en C-424/16, Vomero) het volgende:

“43 In dit verband dient eraan te worden herinnerd dat in overweging 23 van richtlijn 2004/38 wordt benadrukt, dat verwijdering van burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde of openbare veiligheid een maatregel is die personen die zich op grond van de hun door het Verdrag verleende rechten en vrijheden daadwerkelijk in het gastland hebben geïntegreerd, ernstige schade kan toebrengen.

44 Om die reden creëert richtlijn 2004/38, zoals blijkt uit overweging 24 ervan, een stelsel van bescherming tegen verwijderingsmaatregelen dat is gebaseerd op de mate waarin de betrokkenen in de gastlidstaat geïntegreerd zijn, zodat naarmate de burgers van de Unie en hun familieleden beter in dat gastland geïntegreerd zijn de waarborgen tegen verwijdering die zij genieten belangrijker zijn (zie in die zin arresten van 23 november 2010, Tsakouridis, C-145/09, EU:C:2010:708, punt 25, en van 8 december 2011, Ziebell, C-371/08, EU:C:2011:809, punt 70).”

Blijkens de stukken van het administratief dossier beschikte de verzoeker, die burger van de Unie is, inderdaad over een duurzaam verblijfsrecht in België op het moment dat het thans bestreden besluit werd getroffen.

Dit doet evenwel geen afbreuk aan de duidelijke bewoordingen van artikel 44bis, § 3, van de Vreemdelingenwet, dat voorkomt als een *lex specialis* ten aanzien van artikel 44bis, § 2, van de Vreemdelingenwet (zie *supra*). De minister c.q. staatssecretaris kan derhalve alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid een einde maken aan het verblijf van een Unieburger die op het grondgebied van het Rijk heeft verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren. De verweerder betwist in de nota met opmerkingen niet dat de verzoeker gedurende de tien voorafgaande jaren in België heeft verbleven. Mede gelet op de hogere graad van bescherming die krachtens artikel 44bis, §3, van de Vreemdelingenwet aan Unieburgers met een langdurig verblijf van tien jaar in het gastland toekomt (zie *supra*), moet uit de motieven van de bestreden akte derhalve niet alleen ondubbelzinnig blijken dat het verblijfsrecht wordt beëindigd om dwingende redenen van nationale veiligheid, maar ook dat toepassing wordt gemaakt van de correcte rechtsgrond, dit is artikel 44bis, §3, van de Vreemdelingenwet.

De verweerder vermag dan ook niet voor het eerst in de nota met opmerkingen te stellen dat er in verzoekers geval wel degelijk sprake is van dwingende redenen van nationale veiligheid.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat de term “*dwingende redenen van nationale veiligheid*” niet in het bestreden besluit voorkomt, doch dat wel op consistente wijze gewag wordt gemaakt van “*ernstige redenen van openbare orde*” (artikel 44*bis*, § 2, van de Vreemdelingenwet). In de bestreden akte wordt bovendien expliciet gesteld dat het verblijfsrecht wordt beëindigd met toepassing van artikel 44*bis*, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Het komt de Raad, mede gelet op zijn annulatiebevoegdheid, niet toe om in de plaats van de staatssecretaris te onderzoeken of de door de verzoeker gepleegde feiten al dan niet kunnen vallen onder de noemer van “*dwingende redenen van nationale veiligheid*”.

3.4. Het derde onderdeel van het enig middel is gegrond. Dit volstaat voor een vernietiging van het bestreden besluit. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige grieven in het enig middel niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het besluit van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 oktober 2023 tot beëindiging van het verblijf wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE